

Людмила АРТЕМОВА, канд. філол. наук, доц.,
Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
Київ, Україна
ORCID ID:0000-0002-5119-2466

**СИНКРЕТИЗМ ОБРАЗУ МІСТИЧНОЇ БАРСЕЛОНИ
(на матеріалі циклу романів Карлоса Руїса Сафона
"Цвинтар забутих книжок")**

Йдеться про дослідження домінантних образів та особливостей їх динамічного та оригінального поєднання як ключових елементів образності для створення синкретичного образу містичної Барселони, у чому розкривається неповторність авторського стилю Карлоса Руїса Сафона у циклі романів "Цвинтар забутих книжок".

Ключові слова: образ, образність, синкретизм, метафоричність, авторський стиль.

Одне з перших незабутніх вражень від прочитання романів Карлоса Руїса Сафона, яке довго залишається у пам'яті, – це непереборне бажання пройтися вулицями Барселони, звичайно сучасними, проте якимось дивним чином повернутися до тих часів, які зображені автором на сторінках його найуспішнішого літературного циклу "Цвинтар забутих книжок" ("Cementerio de los libros olvidados"), що складається з чотирьох романів "La sombra del viento", "El juego del ángel", "El prisionero del cielo" і "El laberinto de los espíritus" (2001–2016). Без сумніву, перший з них, який мав дуже цікаву історію появи, є тим твором, який захоплює при першому прочитанні і до якого хочеться повернутися, бо, з одного боку, сам текст літературного твору є цікавим для мовного аналізу, однак більше враження залишається на рівні емоційно-чуттєвого сприйняття образу Барселони початку ХХ століття, буремні часи для великого індустріального міста, яке переживає важкий період своєї історії. Біографи Сафона вказують на його захоплення Нью-Йорком (зрештою, він більшу частину свого життя прожив у США) [5], проте тексти його романів просякненні не менш інтенсивним почуттям щодо Барсе-

лони, міста, де він народився. На думку А. Тудела Санчо, "Місто постає колективним героєм історії того, що ми називаємо західною культурою, з її значущим нагромадженням і демонстрацією творінь або матеріальних, таких як собори і палаци попередніх епох, або нематеріальних, таких як видатні твори мистецтва або театру" [3, с. 181]. Ось як сам автор говорить про Барселону: *Como todas las ciudades viejas, Barcelona es una suma de ruinas. Las grandes glorias de las que se vanaglorian muchos, palacios, factorías y monumentos, insignias con las que nos identificamos, no son más que cadáveres, reliquias de una civilización extinguida* (1,242). Власне цієї цитати достатньо, щоб зрозуміти той суперечливий образ великої метрополії, де поєднані слава і руїна, визначне минуле і його слабкі відголоски в сучасності.

Услід за О. В. Єременко, ми розуміємо образ як структурну одиницю твору, в якій потенційно закладена можливість радіальних системних зв'язків, а саме образності, що передбачає використання мови у моделюванні уявлень про предмети, дії, почуття, думки, ідеї, стани душі чи будь-якого сенсорного чи екстрасенсорного досвіду, тоді як магістральними прикметами образності, як основи її синкретизму є динамічність, цілісність, диференційованість і відкритість для сприйняття органами чуття через уяву [4, с. 9–10]. Ключовими для нашої розвідки стануть поняття сенсорного досвіду і сприйняття явищ чуттєвого світу через багату уяву нашого автора.

Актуальність статті полягає в розгляді синкретизму у використанні зображально-виражальних мовних засобів для створення образу містичної Барселони Карлосом Руїсом Сафоном у його циклі романів "Цвинтар забутих книжок".

Наукова новизна полягає в тому, що ця розвідка вперше здійснюється з погляду і в ключі синкретичності образу міста у творчості письменника. **Об'єктом** виступає образність, а **предметом** є метафоричні зображально-виражальні засоби мовлення, які наповнюють і створюють цю образність. **Метою** нашої розвідки ми вважаємо довести гіпотезу про особливості динамічного, оригінального поєднання цих елементів образності для окреслення образу міста (Барселони), у чому розкривається неповторність авторського стилю Сафона.

Під терміном "синкретизм художньої образності" ми розуміємо такий семантичний ореол, коли йдеться про специфічну єдність компонентів художнього твору, нестаточне злиття рідно-рідних елементів тексту, які зберігають свої якості [4, с. 10].

Існує декілька смислових площин, в яких постає перед читачем місто в цих романах Сафона. Перший план – це гама кольорів: чорний (темний), сірий (як відлуння психологічного стану героїв): ... *ascendían la vieja carretera que escalaba la montaña de Montjuic y más de uno contaba que, al vislumbrar la silueta del castillo recortándose en lo alto contra las nubes **negras** que reptaban desde el mar, había sabido que nunca más volvería a salir de allí con vida* (3, 95). Ідея смерті (*не виїми живим*), що переплітається із чорним кольором хмар, які уподібнюються до звірів, що деруться вгору від моря до замку. *Lo seguí hasta el portal y lo vi partir bajo la llovizna, apenas un hombrecillo cargado con el mundo a hombros mientras la noche, más **negra** que nunca, se desplomaba sobre Barcelona* (3,61). Темна як ніколи ніч, що навалюється на місто, доповнюється постійним дощем, який, як кара божа, падає з неба. Або темний колір як складова частина цієї безкінечної чорноти: ... *dos puntos de luz hundiéndose en un **pozo de negrura*** (3, 292); чи як знак самотності, порожнечі: *Maurivio Valls ... contempló el desfile de calles **negras** y desiertas de aquella Barcelona maldita que tanto detestaba ...* (3, 178). Ці перші приклади, як і власне більшість наступних, будуть пробуджувати ряд асоціацій в уяві, тому що Сафон поєднує різні метафоричні образи (кольорів, води, неба, міста, постійного руху, перетікання), коли є неможливим вичленити один певний через їхнє тісне переплетіння. Синкретизм у зображенні явищ психіки зумовлений різноспрямованим рухом людських переживань, душевних порухів і їх видозмін, це метод зображення внутрішнього світу людини [4, с. 11]: *Desgranaban los primeros días del verano de 1945 y caminábamos por las calles de una Barcelona **atrapada bajo cielos de ceniza** y un sol de **vapor** que se derramaba sobre la Rambla de Santa Mónica en una **guirnalda de cobre líquido*** (1,13).

Якщо ми повернемося до поняття "темного", то у словнику RAE так визначено значення прикметника **oscuro**: 1) que carece de luz o claridad; 2) de color que se acerca al negro; 5) incierto, de

modo que infunde temor, inseguridad o desconfianza; 6) desconocido, misterioso; 8) triste, sombrío. І від нейтрального денотативного значення, як в наступному реченні: *...dejé para siempre el que había sido mi hogar para perderme en las calles **oscuras** y solitarias de la ciudad* (2, 66). Водночас "темний" забарвлюється почуттям самотності, а далі це вже невідворотня небезпека, де живе страх, який нашіптує, свистить, вдивляється очима підїздів: *Pasamos corriendo frente a la Casa de la Misericordia y la Casa de la Piedad, desoyendo miradas y susurros que silbaban desde portales **oscuros***. (3, 106); як зрадливий, непевний вечір, ніч: *Aquella noche primeriza de verano, caminando por ese **anochecer oscuro** y **traicionero** de Barcelona* (3, 221). Звичайним у Сафона буде вживання цього постійного епітета щодо ночі чи вечора, і в цілому, і метафорично до того відчуття, що супроводжує вічно темну сторону життя героїв, яка занурена у лоно міста. Цікавим у цьому сенсі є коментар Х. Ф. Гонсалеса Ромеро про те, що міста за своєю суттю не є місцем щастя: (...) *focos de vida que, sin embargo, fueron desde un principio situados por la poesía y la literatura de la época al margen de la felicidad, figurada o soñada siempre extramuros de los burgos* [2, 47].

А потім темний переходить у похмурий *tenebroso* з відтінками туги, жаури: *Sin más familia que aquella **tenebrosa** Barcelona, el periódico se convirtió en mi refugio...* (2, 61). *La Barcelona de sus sueños se había transformado en una ciudad hostil y **tenebrosa**, de palacios cerrados y fábricas que soplaban **aliento de niebla** que envenenaba la piel de **carbón y azufre*** (1, 312). Другий приклад чудово відображає авторський стиль злиття декількох відчуттів для створення об'ємного образу: це і вороже, і похмуре місто, яке дихає туманом, що отрує вугіллям і сіркою. За словниковими значенням РАЕ, *tenebroso* має референцію до темного, проте із прирощенням за інтенсифікацією значення: 1) *oscuro*, *cubierto de tinieblas*; 2) *sombrío*, *tétrico* і підводить нас до іншого епітета *lugubre*: 1) *fúnebre*, 2) *sombrío*, *profundamente triste*: *...a Vidal se le escapaba ese **lúgubre** y macilento encanto que tenían las pensiones de baratillo en la Barcelona de la época* (2, 27). Звичайно, оксиморон *lúgubre encanto* можна поширити на всю Барселону, яку малює нам автор.

Для створення проміжного напівтону між п'тьмою і світлом Сафон вдається до сірого: *Bea me observaba tensa, mirando por encima del hombro a los transeúntes que se delizaban a nuestra espalda en soplos de gris y de viento (1,271). El aliento helado de la tormenta arrastraba el velo gris que enmascaraba el contorno espectral de palacetes y caserones enterrados en la niebla (3, 274).* Розглянуті приклади створюють чотиривимірний метафоричний простір, де є просторові відчуття (поверх плечей, за нашими спинами, примарні контури вілл), емоційні (напружена), персоніфікована (дихання, тягнути) і тактильні (морозний). В іншому випадку замість сірого виникає опозиція чорного і білого: *En mis sueños, la silueta encapuchada de una parca de vapor cabalgaba sobre Barcelona, sosteniendo en sus hilos negros cientos de pequeños ataúdes blancos que dejaban a su paso un rastro de flores negras ... (1,415).* Чорні нитки, білі домовини, чорні квітки – складається враження, що авторський намір полягає у протиставленні п'тьми світла, проте ключові образи смерті переважають у цьому контексті, і чорний виступає як всепоглинальний, всеохопний у цьому контексті.

Мова йде саме про ті складові частини у структурі художнього твору, що визначають домінанти образності як системи та її ключові компоненти. *Метафоричний компонент* полягає в конструюванні механізму метафоричного бачення дійсності, у своєрідному переносі, що виникає в результаті транспонування слова з предметного плану в образний за допомогою частіше імпліцитного порівняння. При цьому переносне значення утворює прихований, внутрішній, інакомовний план художньої свідомості [4, с. 12].

У цьому контексті буде цікавим протиставлення чорного не білому, а червоному, яке, на наш погляд, має ефект нагнітання, інтенсифікації, наприклад: *La sede del diario se alzaba tras el bosque de ángeles y cruces del cementerio del Pueblo Nuevo, y de lejos su silueta se confundía con la de los panteones recortados sobre un horizonte apuñalado por centenares de chimeneas y fábricas que tejían un perpetuo crepúsculo escarlata y negro sobre Barcelona (2, 9–10).* Це речення, взяте з перших абзаців "Гри янгола", з одного боку, занурює читача в багатий ідіостиль Сафона, а

з іншого, створює ту неповторну атмосферу міста з "хацив з ангелів і хрестів", "кладовища і пантеонів", "горизонту, прорізаного димарями" і "багряно-чорними вічними сутінками". Або: *Un cielo escarlata cubría una Barcelona negra y tramada de siluetas oscuras y afiladas* (1, 221). Якщо це не просто червоний, то це багряний, або ще це колір крові: *Cerré los ojos un instante y conjuré una imagen, un manto de nubes negras derramándose sobre la ciudad en la lluvia, un hombre que caminaba buscando las sombras con sangre en las manos y un secreto en la mirada* (2, 15). Скільки образів одночасно малює уява, де точками відліку виступають "закриті очі, полог з чорних хмар, дощове місто, тіні, закривавлені руки". Іншим відтінком червоного буде: *Se desplomó la tarde casi a traición, con un aliento frío y un manto púrpura que resbalaba entre los resquicios de las calles* (1, 208).

На відміну до засилля "всіх відтінків чорного", світло рідко з'являється на сторінках цих романів. На думку W. Drews, у творах К. Руїса Сафона Барселона постає "sórdida y misteriosa ... con aire de miseria y ruina ... húmeda y deteriorada ... contrastada con el blanco de pureza" [1, с. 93–99]: *Más allá, en un lienzo de luces que ascendía por las colinas, yacía Barcelona* (3, 215). І це світло не тут, зараз, а десь там, воно майже недосяжне, як і сонце: *El sol brillaba todos los días y arrancaba aristas de brillo y sombra en las fachadas de una Barcelona transparente ...* (3, 299), *Aquel día salió el sol y una brisa limpia que venía del mar tendió un cielo brillante y acerado que dibujaba sombras alargadas al paso de la gente* (1, 230). Навіть у цих окремо взятих прикладах із двох різних творів можемо відчутти тенденцію: сонце яскраве (проте сталеве) і тіні, які постійно його супроводжують, є його невід'ємною частиною. Місто, у сприйнятті автора, живе занурене у постійний морок: ... *por una Barcelona limpia y soleada que casi había olvidado* (3, 309). Це пошук тієї Барселони втраченої, світлої, ілюзорної: "un espacio idílico, "natural" o bucólico, inscrito en las frescas riberas a la sombra protectora de la floresta, espacio este al que el imaginario de los poetas ... ha dirigido siempre el deseo de recuperación de una supuesta felicidad perdida" [3, с. 181].

Ще одна домінуюча складова частина образу міста – це **туман**, *niebla* o *bruma*, які, за визначенням RAE, є *nube muy baja*,

que dificulta la visión según la concentración de las gotas que la forman i niebla, especialmente la que se forma sobre el mar відповідно. Завдяки своєму розташуванню на п'яти пагорбах і на березі Середземного моря, погода у місті зумовлена цими двома особливостями. Однак ми, звичайно, будемо розглядати туман не як метеорологічне явище, а як ознаку невідомого, загадкового: *Nuestro viaje nupcial se limitó a tomar el funicular del Tibidabo y subir a contemplar Barcelona desde las terrazas del parque, una miniatura de nieblas* (1, 463). Сафон порівнює Барселону з "мініатюрою з туману", ніби вважаючи його одним зі складових частин образу міста. Проте частіше воно занурюється в туман, що піднімається над водою: *Al llegar a la calle Arco del Teatro nos aventuramos camino del Raval bajo la arcada que prometía una bóveda de bruma azul* (1, 27). *A ambos lados de la calle se abrían callejones angostos y sepultados en bruma que albergaban una retahíla de prostíbulos de decreciente caché* (2, 36). В останньому прикладі туман є димом промислового міста, який, як змія, повзає містом, маскуючи його вулиці, аби схоронити вузькі провулки з їхніми борделями. Він несе загрозу, він небезпечний. І ще є **neblina** (niebla poco espesa o baja), або імла, серпанок: *Aquel domingo, las nubes habían resbalado del cielo y las calles yacían sumergidas bajo una laguna de neblina ardiente* (1, 27). *Las calles vestían una neblina azulada y destellos de cobre despuntaban sobre los tejados de la ciudad vieja* (3,332). *Estaba cruzando la calle Mallorca cuando vi las luces de un tranvía acercándose en la neblina del alba* (2, 107). Можемо відзначити, як щільно у свідомості автора ця імла пов'язана із вуличками міста, з хмарами, з морем, вони нагадують живий організм, який заповнив міський простір.

Так само, як і туман, що є домінантним образом, Барселона – це море і вода, тобто вона занурюється у потік води, який може бути дощиком (llovizna), дощем (lluvia), зливою (aguacero) і грозою (tormenta): *Aquella tarde de bruma y llovizna* (1,37) → *Las calles desoladas sangraban bajo la lluvia* (1,495). *Hicimos el trayecto en silencio mientras Barcelona se desdibujaba bajo la lluvia* (3, 283): дощ, який ллє на безлюдні вулиці; місто, яке зникає, розчиняється в дощі. Ця вода не змиває бруд із вулиць міста,

просто наповнює його ще однією субстанцією. Пропонуємо розглянути уривок із роману "Гра янгола", який передусе зустрічі героя з його коханою жінкою і передвіщає її характер: *Aquella tarde el cielo estaba sembrado de **nubes negras** que cabalgaban desde el mar y se anudaban sobre la ciudad. ...se avecinaba una **tormenta** estival de considerable envergadura. (...) Para cuando me adentré en el andén a esperar la llegada del tren, la **lluvia** ya golpeaba con fuerza la bóveda de la estación y la noche pareció precipitarse de golpe, apenas interrumpida por las llamaradas de luz que estallaban sobre la ciudad y dejaban un rastro de ruido y furia. (...) El **aguacero** caía con fuerza y la línea de taxis que había a las puertas de la estación se había **evaporado**. (...) Al amparo de aquel paraguas nos aventuramos bajo el **diluvio** rumbo a casa de torre. La **tormenta** se había llevado el alumbrado, y las calles estaban sumidas en una oscuridad líquida* (2, 134–136). Образ міста під час літньої зливи створюється з амальгами компонентів: це і колір, і світло (*nubes negras, la noche, llamaradas de luz, oscuridad líquida*), це сила (*golpear/caer con fuerza*), це звуки (*el eco de relámpagos, estallar, rastro de ruido*), це відчуття (*furia*), оживлення усіх складових елементів (*el cielo siembran las nubes, las nubes cabalgan y se anudan, el viento huele a polvo, la lluvia golpea, la noche se precipita, la luz interrumpe y deja rastro, las taxis se evaporan, la tormenta lleva el alumbrado*). Місто як жива матерія, яка здається більш живим, ніж чоловік і жінка, чия зустріч розгортається на тлі цього потопу.

О. В. Єременко вказує на те, що стильовий синкретизм пов'язаний з індивідуальними стилями авторів [4, 10], у нашому випадку з багатою образністю Сафона: *Al asomarme al portal, las calles languidecían ocultas bajo un **manto azulado** que lamían las sombras y los **charcos que la llovizna** había sembrado durante la noche. ... las escaleras del metro **exhalaban** un lienzo de **vapor tibio** que ardía en **luz de cobre**. ... Estaba amaneciendo y un **filo de púrpura rasgaba** las nubes y **salpicaba** las fachadas de los palacetes y caserones señoriales que flanqueaban la avenida del Tibidabo* (1,172). Місто живе у кожному своєму прояві: вулиці тьмяніють і чахнуть; їх огортає манти з тіней; дощ, який засіває вулиці калюжами; метро, яке видихає теплий пар; пурпуровий світанок,

який шматує хмари і "забризкує" фасади. Всі почуття задіяні для створення об'ємного образу: зорові **manto azulado, luz de cobre, filo de púrpura**; тактильні: **vapor tibio**. Вони сплітають всі домінанти образності автора (кольори, тіні, дощ, ніч, серпанок, світло): *Degranaban los primeros días del verano de 1945 y caminábamos por las calles de una Barcelona atrapada bajo cielos de ceniza y un sol de vapor que se derramaba sobre la Rambla de Santa Mónica en una guirnalda de cobre líquido* (1, 13).

Ці приклади також показують нам ще одну складову синкретизму образності романів: це матеріал, який дає читачеві не один образ, а одразу декілька за асоціаціями: *Era una noche fría, de viento que cortaba y cielo de alquitrán* (1, 105). *Al rato, el alba esparció de ámbar el cielo y Barcelona se encendió de luz* (1, 562). *Un sol acerado arrancaba ecos de cobre al horizonte de tejados y campanarios del barrio gótico* (1, 192). *Tendría que estar en la montaña, no en Barcelona respirando nubes de lejía y carbon* (1, 466). *...que el mar de aquel noviembre era una balsa de plomo fría y hostil* (1, 551). *Nos bajamos del autobús en la esquina de Gran Vía y paseo de Gracia bajo el cielo de ceniza que se comía la luz* (3,270). *... de palacios cerrados y fábricas que soplaban aliento de niebla que envenenaba la piel de carbón y azufre* (2, 217). Це смола, бурштин, сталь, мідь, хлорка, вугілля, свинець, попіл, сірка: небо кольору смоли чи бурштину, чи попелу; або сталеве сонце; або море холодного і ворожого свинцю, або подих туману з вугілля і сірки. Коли вони збираються в такий перелік, то складається враження, що мова йде про пекло, а не про прекрасне стародавнє місто на березі моря. І сам автор нам дає свою оцінку Барселони, називаючи її іноді "проклятим містом": *Mauricio Valls ... contempló el desfile de calles negras y desiertas de aquella Barcelona maldita que tanto detestaba* (1, 178). *Olvidado y desatendido, el jardín de columnas y torres hacía pensar ahora en un edén maldito* (2, 180). А ще вона може бути "відьмою": *Esta ciudad es una bruja. Se le mete a uno en la piel y le roba el alma sin que uno se dé ni cuenta* (1, 561). *Me vi a mi mismo caminando por las calles de aquella Barcelona embrujada de la mano de Bea* (1,548). *Se encontró con una ciudad de tinieblas, en la que mi padre ya no vivía, pero que seguía embrujada por su recuerdo y su*

memoria en cada rincón (3, 41). Однак нам здається, що Сафону не обов'язково вживати цю відкриту оцінку, достатньо змалювати місто через попередні домінуючі образи, щоб відчути холод, темноту і зловісність цього місця.

Ми приходимо до висновку, що домінуючими для створення образності у циклі романів "Цвинтар забутих книжок" є темні кольори, туман, вода, матеріал [4, с. 14]. Ужиті у поєднанні з певними художніми прийомами, вони є підґрунтям для поширення синкретичності. Саме своєрідність художніх прийомів у творчості Карлоса Руїса Сафона (багатство зображально-виражальних засобів мовлення, а саме використання епітетів, метафор, алегорій, стилістичних прийомів, підтексту) не лише визначає індивідуальний стиль письменника, а й демонструє багатоспрямованість цієї образності, способів її формування і сприйняття читачем.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Drews W.* Arquitectura en prosa, Bogotá: Universidad de los Andes: Ediciones Uniandes, 2016. 219 p.
2. *González Romero J. F.* Arquitectura industrial de Oviedo y su área de influencia: una realidad dúplice. Gijón: TREA, 2011. 207 p.
3. *Tudela Sancho A.* La ciudad en la memoria: desafíos para la educación patrimonial y cultural: En Educación y patrimonio cultural. Fundamentos, contextos y estrategias didácticas: Coord. Cambil Hernández M., Tudela Sancho A. M. : Pirámide, 2017. Pp. 177-199.
4. *Єременко О. В.* Синкретизм художньої образності в українській прозі другої половини XIX – початку XX ст. Автореф. ... д-р філол. наук: 10.01.01. Київський національний університет імені Тараса Шевченка, 2008. 39 с. https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/1693/1/O_Yeremenko_/SHOUP_GL.pdf.
5. https://www.biografiasyvidas.com/biografia/r/ruiz_zafon.htm.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. *Ruiz Zafón, C.* La sombra del viento. Barcelona: Planeta, 2002. 565 p.
2. *Ruiz Zafón, C.* El juego del ángel. Barcelona: Planeta, 2021. 667 p.
3. *Ruiz Zafón, C.* El prisionero del cielo. Barcelona: Planeta, 2016. 385 p.

Liudmyla ARTEMOVA, PhD, Associate Prof.,
Kyiv Taras Shevchenko National University,
Kyiv, Ukraine
ORCID ID:0000-0002-5119-2466

SYNCRETISM OF THE IMAGE OF ENIGMATIC BARCELONA
(Based on the Series of Carlos Ruiz Zafon's Novels
"The Cemetery of Forgotten Books")

This article deals with means to form the syncretism in creating the image of enigmatic and sombre Barcelona in the series of novels "The Cemetery of Forgotten Books" written by Carlos Ruiz Zafón. The image appears as the structural novel unit where the language with its expressive metaphoric means is used to suggest the notions of things, actions, feelings, ideas, mood and any living experience where the imagination with its integrity, agility, difference and openness forms the base of syncretism. Our aim was to confirm the original and dynamic of these stylistic means brilliantly combined to delineate the mysterious image of Barcelona with the distinctive and peculiar author's style of Zafón. We notice the fusion of them while their unique qualities and characteristics are kept untouched. We came to the conclusion that the prevalent to construct the metaphoric context are dark colors (black, grey), reigning darkness against almost defeated light, fog (mist, veil), water (sea and endless rains) and the different materials (like steel, cooper, coal, lead, etc.) It is the originality of artistic methods in Zafón's work (richness of linguistic means, namely the use of epithets, metaphors, allegories, stylistic resources) not only determines the individual style of the writer, but also emphasizes the multidirectionality of this imagery, ways of its creation and perception by the reader.

Keywords: *image, figurativeness, metaphoric, syncretism, author's style.*

REFERENCES

1. *Drews, W.* Arquitectura en prosa, Bogotá: Universidad de los Andes: Ediciones Uniandes, 2016. 219 p.
2. *González Romero, J. F.* Arquitectura industrial de Oviedo y su área de influencia: una realidad dúplice. Gijón: TREA, 2011. 207 p.
3. *Tudela Sancho, A.* La ciudad en la memoria: desafíos para la educación patrimonial y cultural: En Educación y patrimonio cultural. Fundamentos, contextos y estrategias didácticas: Coord. Cambil Hernández, M., Tudela Sancho, A. M. : Pirámide, 2017. Pp. 177–199.

4. *Yeremenko, O. V. Synkretyzm khudozhnoi obraznosti v ukrainskii prozi druhoi polovyny XIX – pochatku XX st. Avtoref. ... d.filol. nauk: 10.01.01. Kyivskiy natsionalnyi universytet imeni Tarasa Shevchenka, 2008. 39 s. https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/1693/1/OYeremenko/SHOUP_GI.pdf.*

5. https://www.biografiasyvidas.com/biografia/r/ruiz_zafon.htm

Дата надходження до редакційної колегії – 30.11.2022

Дата затвердження редакційною колегією – 16.12.2022